

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἐτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἐν Παρισίοις μεγάρου;
— Βεβαίως;
— Ἐπωλήθησαν;
— Σχεδόν.
— Τοῦτο σημαίνει τελείως.
— Ὅχι, σχεδόν. Δύναμαι νὰ τ' ἀναλάβω.

— Πληρόνων. Ἔστω.

— Διατί ἐν ἀρχῇ εἶπατε ὅτι ἡ λεπτομέρεια αὕτη τῆς καταστροφῆς μου εἶναι ἄνευ σπουδαιότητος;

— Διότι, ὁμολογουμένως εὐγενῶς, δὲν θὰ ἦτο ἱσως κώλυμα εἰς τὸν γάμον. Ἀλλ' ὁ τρόπος, δι' οὗ ἀπώλεσατε τὴν περιουσίαν σας, εἶναι χειρότερος αὐτῆς ταύτης τῆς ἀπωλείας. Εἴθε παίκτης, τὸ δὲ Χρηματιστήριον σὰς ἐλκύει. Δὲν ὠπισθοδρομή-

σατε οὐδ' ἀπέναντι τῶν κλεπτῶν, οὐδ' ἀπέναντι τῶν διεφθαρμένων τοκογλόφων. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἱσως κώλυμα ἀνυπέβλητον διὰ τὸν γάμον. Ὑποθέτω ὅτι θὰ παρητεῖσθε πάντων τούτων τῶν ἐλαττωμάτων, ἀλλ' εἶναι τι χειρόν ἔτι.

— Τί λοιπόν; ἐψέλλισεν ὁ κόμης.

Ἡ Καικιλία ἐγένετο σοβαρά.

— Τί μοι εἶπατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου τοῦ Ἐλθέν;

— Ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Βεβαίως.

— Εἰν' ἀληθές. Σὰς ἀγαπῶ πλέον καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐπληξεν διὰ τῶν δακτύλων τὸ μάγκαρν τῆς ἐστίας.

— Εἶναι ἀμφίβολον, ἀλλὰ δυνατόν. Τί προσεθέσατε;

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἄφωνος.

— Ἡ σιωπὴ σας σὰς τιμᾷ, εἶπεν ἡ Καικιλία.

Αἴφνης δὲ ἐξεγειρομένη προσέθηκε:

— Τί κόσμος εἶναι αὐτός; Εἰς ποῖον βόρβορον διδάσκεται τις; Πῶς! Ἐπειδὴ ἔχω περιουσίαν, ἣν δὲν ἐπεζήτησα, εἶναι ἀδύνατον ἔντιμος ἀνὴρ νὰ ἔλθῃ πρὸς με ἐντίμως καὶ νὰ μὲ νυμφευθῇ, διότι θὰ εὐρίσκεν ἐν ἐμοὶ σύντροφον ἀρέσκουσιν καὶ ἔντιμον, ὥστε νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν ἐν τῷ βίῳ.

Ἐσιώπησεν εἰς ἄκρον συγκεκινημένη.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔμεινεν ἀκίνητος.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως ἡ Καικιλία ἐπλησίασε τὸν κόμητα.

— Ἔστε εἰλικρινής, ἐξηκολούθησεν, εἴσθε κατεστραμμένοι καὶ ἐσκέφθητε ὡς ἐξῆς: Ἡ κόρη αὕτη εἶναι πλουσία· θὰ τὴν νυμφευθῇ διὰ ν' ἀνορθωθῇ. Ὁ ἀφῆσώ τὴν ἀτυχῆ, τὴν ὁποίαν ἀπεπλάνησα δι' ὑποσχέσεων καὶ ὀρκων, νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἀμηχανίας ὅς δύναται, ἐπιφυλασσόμενος νὰ τὴν ἐπανιδῶ βραδύτερον, ἂν ἔχῃ ἀρκούσαν ὑπερηφάνειαν, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ψυχὴν τόσῳ ἀνάνδρῳ ὥστε νὰ δεχθῇ ὡς ἐρωμένη τὰ χαρτονομίσματα τῆς συζύγου. Αὐτό, κύριε κόμη, εἶναι ἀποτρόπαιον.

«Ἀλλὰ τί σὰς ἔπταισα ἐγώ, ὥστε νὰ ἔλθῃτε νὰ ταράξῃτε τὴν θλιβεράν μόνωσίν μου, εἰς ἣν εἶχα συνειθῆσει;»

— Καικιλία, ἐπιθύρσειεν ὁ κόμης ἱκετευτικῶς, ὑπάρχουσι μοιραῖα.

— Προεφέρατε τὴν λέξιν. Ναί, ὑπάρχουσι μοιραῖα καὶ ἡ ἐδῶ ἀφιξίς σας εἶναι φοβερὰ μοιραία περίστασις.

«Ἄνευ ὑμῶν ἡ Ζουάννα Τρελάν, ἐρωμένη σας, ἡ σύζυγός σας, ὠραιότερα βεβαίως ἐμοῦ, ἀξιαγάπητος, εὐγενῆς καὶ ὑπερήφανος, μία Κερανδάλ, ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ νεανὶς δὲν θὰ σὰς ἡκολούθει μέχρ' ὅδοῦ φερομένη οὐχὶ ἐξ ἔρωτος, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ, ἵνα οὕτως ἀποκαλυφθῇ ἐγκλημα ἀτιμώρητον. Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη πλήττει πάντας ἡμᾶς, καὶ ἐμὲ ὡς τοὺς ἄλλους, διότι ἡ ἀτίμωσις ἐνός μέλους τῆς οἰκογενείας ἀντανάκλασται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν».

— ὦ! εἶπεν ὁ κόμης μετὰ νεύματος διαμαρτυρίας.

— Ναί. Δὲν ἀπεκδύομαι τῆς εὐθύνης. Συμφωνεῖτε λοιπόν ὅτι εἴσθε ἀπαίσιος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον πρέπει τις νὰ μισῇ; Ὁ κόμης ἡγέρθη.

— Πατάξατέ με, εἶπεν, ἔχετε δίκαιον. Δὲν θὰ ὑπερασπισθῶ. Παρσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος ὡς τόσοι ἄλλοι καὶ ἐπνιγόμην. Εἰς ὑμᾶς διεῖδα τὴν σωτηρίαν καὶ προσεκολήθην. Τίς θὰ ἔπραττεν ἄλλως; Πλὴν ἅμα σὰς εἶδα σὰς ἡγάπησα ἀμέσως ὡς πλάσμα θεῖον ἔχον ὅλα τὰ προσόντα καὶ προτερήματα, πλάσμα ἐλκύον καὶ σαγηνεύον. Λοιπόν, ἤδη βλέπω, ὅτι δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ τοιοῦτατρόπως ἐκλείπει καὶ ἡ τελευταῖά μου ἐλπίς. Ἦτο φαινὸν ὄνειρον ὥρων τινῶν. Ἀφυπνίζομαι. Ἦδη ἐν μόνον μοὶ ὑπολείπεται...

— Τί θὰ πράξῃτε;

— Θὰ φονευθῶ.

— Θὰ ἦτο δίκαιον. Μὴ σπεύδετε ὅμως.

Τίς δύναται νὰ προῖδῃ τὸ μέλλον;

— Δὲν ὑπάρχει πλέον μέλλον δι' ἐμέ.

— Πιστεῦσατέ μοι, ἀναμείνατε.

— Τί! Θὰ μοὶ δώσητε ἔτι ἐλπίδας;

Δὲν τολμῶ νὰ το πιστεύσω.

— Καί ἔχετε δίκαιον. Ἄλλ' ἀναμείνατε.

— Πρὸς τί;

— Δὲν σὰς εἶπον ὅτι γνωρίζω μέσα διὰ ν' ἀποφύγητε τὴν ἀνεπανόρθωτον ταύτην παραφροσύνην;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ.

— Δὲν σημαίνει.

Ἠγέρθη καὶ ἡ Καικιλία.

— Ἰδίως μὴ εἴπητε λέξιν εἰς οἶονδ' ἵππε. Ἀρκετὰ ἐλέχθησαν ἤδη.

Ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ κόμης, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς θερμάστρας, ἠκολούθει αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἡ νεᾶνις ἐστράφη:

— Ἐννοήσατε, οὔτε λέξιν! Θὰ ἐνεργήσωμεν μυστικῶς. Αὐρίον θὰ σὰς προτείνω συμφωνίαν τινά.

— Συμφωνίαν! ἐπιθύρυσεν ὁ δ' Ἀμβάρες.

— Μήπως ὁ γάμος μας δὲν ἦτο συμφωνία; Μὴ φονευθῆτε, εἶπεν ἡ Καικιλία μετὰ τινος πικρίας, ἀλλὰ περιμένετε.

Καὶ προσκλίνας ἐξῆλθε.

ΙΖ'

Πέριξ τοῦ Πενοῆ.

Ἡ εἰδήσις τοῦ γάμου τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ μετὰ τοῦ κόμητος δ' Ἀμβάρες, εἰδήσις ἥδη βεβαία καὶ ὀριστική, διαδοθεῖσα αἰφνης καθ' ἅπασαν τὴν περιόχην, ἐνέσκηφεν ἐπὶ τῆς ἐπαύλεως τῶν Κερανδάλ ὡς βράχος ἐπὶ ἐρειπωμένης καλύβης.

Ἡ ἄλλοτε εὐχαρις καὶ πλήρης ζωῆς ἐπαυλὶς εἶχε καταστῆ θλιβερά, σιωπηλὴ καὶ πένθιμος.

Ἡ Ροζίνα δὲν ἦδε πλέον. Ἐφύλαττε τὴν Μαρριάνναν ἡμιθανή, καταναλισκόμενὴν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ καὶ ἐν ληθάργῳ διατελοῦσαν.

Ὁ μικρὸς Ζοσὲλ ἠσχολεῖτο εἰς τὰ ἔργα τοῦ σιωπηλῶς. Ὁ δὲ Ἰβ, ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀχυρίνης στρωμνῆς, διετέλει ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισίας.

Τὸ πρῶτον ἤδη ὁ καρτερικὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ κατηράτο τὸ πεπρωμένον του.

Ἀνελογίζετο τὸ παρελθὸν καὶ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν ἔβλεπε μετὰ φρίκης τὴν θλιβεράν κατάστασιν, εἰς ἣν περιήλθεν ἡ οἰκογένειά του. Ἀνελογίζετο τὴν τύχην, ἥτις ἀνέμενε τὴν ἀδελφὴν του Ἀγνὴν καὶ ἡ καρδιά του ἐσπαράσσετο.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος ἦσαν ἔξω.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε πού.

Ὅτε ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὁ ἱερεὺς, ὅστις δὲν ἐγκατέλιπε τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοῦ φίλους, ἀφίκετο ὡς συνήθως.

— Πῶς! ἔρχεσθε ἀκόμη εἰς τὴν ἀτυχὴ αὐτὴν οἰκίαν! εἶπεν ἡ Ἀγνὴ κλαίουσα.

— Ἄν οἱ ἄλλοι σὰς ἐγκαταλείπωσι, τέκνον μου, ὑπέλαβεν ὁ γενναῖός φρων ἱερεὺς, ἐγὼ θὰ μείνω πιστὸς μέχρι τέλους. Ἐλπίζετε.

Ἐφερὲν ἄλλως τε παρηγόρους εἰδήσεις.

Εἰς τὸ χωρίον οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἦσαν περίλυποι.

Ἠγάπων τοὺς Κερανδάλ.

Ἐπραττον τὸ καλὸν ὡς εἰ ἦσαν πλούσιοι.

Ἡ οἰκία τῶν ἦν προσιτὴ τοῖς πᾶσι. Τὸ ὀλίγον, ὅπερ εἶχον, διενέμοντο αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων.

Χάρις εἰς αὐτὸν οἱ πένητες δὲν ἐστεροῦντο τοῦ ἐπιουσίου.

Πάντες ἀνεξαιρέτως ἀπελάμβανον παρὰ τῶν Κερανδάλ πολλῶν περιποιήσεων.

Οὕτως ὁ ἱερεὺς ἐβεβαίωσεν τὴν Ἀγνὴν ὅτι ἡ ἐνορία του ἅπασα ἦν λίαν τεθλιμμένη συμμεριζομένη τὴν δυστυχίαν τῶν.

Ἐκ τοῦ θρυλλομένου ἐγκλήματος οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἐπίστευον.

Ἡ θλίψις τῶν Κερανδάλ ἦν πένθος κοινόν.

Ὁ ἱερεὺς διηγεῖτο ταῦτα τῇ Ἀγνῇ ἵνα παρηγορήσῃ αὐτήν.

Μετχειρίζετο τὰς ἐγκαρδιωτέρας καὶ ἀγαθοτέρας πρὸς τοῦτο φράσεις.

Ἦτο ἀληθὴς φίλος καὶ γενναῖα καρδιά.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας εἰσῆλθον τὸ μὲν μετὰ τὸ δὲ ἐν τῷ μαγεύειν.

Ἦν τὸ αὐτὸ θέαμα, οἷον ἐν ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ταύτης. Ἡ ἐστία ἀπῆστραπτεν ἐκ τοῦ πυρός. Ὁ ἀπὸ τῆς στέγης ἀνηρτημένος λαμπτήρ ἐφώτιζε τὴν αὐτὴν τράπεζαν, περὶ τὴν ὁποῖαν οἱ αὐτοὶ συνδαιτυμόνες ἦσαν ἡθροισμένοι, πλὴν τῆς Μαρριάννης καὶ τοῦ ἐνωμοτάρχου γενομένου ἤδη ἐχθροῦ.

Ἡ Μαρριάννα ἔκειτο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς κλινῆρης.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Ἀγνὴ ἠγεῖρετο ἵνα ἀκροασθῇ μήπως ἀκούσῃ παρὰ πονόν τι τῆς μητρὸς αὐτῆς.

Τὸ Ἀλσατιανὸν ὥρολόγιον εἰργάζετο πάντοτε.

Ἀλλὰ πένθιμος σιγὴ ἐβασίλευε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ζοσίλ ἦν εἰς ἄκρον τεθλιμμένος. Δὲν ἠννόει μὲν ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐθλίβετο ὅμως βλέπων τεθλιμμένους τοὺς αὐθέντας αὐτοῦ.

Ἡ Ροζίνα συνεθλίβετο μετὰ πλείονος τρυφερότητος παρὰ τοῦ φίλου αὐτῆς. Ἦτο πιστὴ τῇ δυστυχίᾳ αὐτοῦ, ἡ γενναῖός φρων Βρεττανίς.

Ἀμφοτέροι ἠτένιζον ἀλλήλους καὶ συνεθλίβον τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν τράπεζαν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρωσι.

Ἐνίοτε ἡ Ροζίνα ἔτεινε τὸ οὖς ἀκούουσα ὑποπτον θόρυβον. Ἐφοβεῖτο μήπως ἔλθωσι χωροφύλακες καὶ συλλάβωσι τὸν Ἰβ!

Δὲν ἦτο εὐκολον νὰ συλλάβωσιν ἔντιμον ἄνθρωπον καὶ ν' ἀπαγάγωσιν αὐτὸν ὡς κακοῦργον! Μάλιστα δ' ἐν τῇ οἰκίᾳ του! Ἀδύνατον!

Δὲν τὸ ἐπίστευεν ἐν τούτοις δέος κατελάμβανεν αὐτὴν ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ κρότῳ καὶ ἔσπευδε νὰ ἴδῃ πρὸς τὰ ἔξω.

Μόνος ὁ ἀνεμὸς ἐσύριζε διὰ τῶν δένδρων.

Ἄλλως τε οἱ φύλακες κύβης ἐσίγων οὐδεὶς φόβος ἐπομένως ὑπῆρχεν.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν εἶχε μεταβληθῇ.

Ἦτο, ὡς πάντοτε, ἡρεμὸς καὶ ἀδιάφορος, κατὰ τὸ φαινόμενον.

Ἐσκέπτετο τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς. Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὑρίσκον μάρτυρας; ποῦ θὰ εὑρίσκον ἀποδείξεις; Αὐτὸς βεβαίως δὲν θὰ παρείχε τοιαύτας.

Προσεῖχε τὸν Κορεντίνον, μεθ' οὗ συνεννοεῖτο, χωρὶς νὰ ὁμιλῶσι. Δι' ἐνὸς νεύματος, δι' ἐνὸς βλέμματος ἠννοοῦντο ἀμοιβαίως.

Λήξαντος τοῦ νεύματος, ἡ Ἀγνὴ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωματίον τῆς μητρὸς τῆς.

Οἱ ἄλλοι ἀνῆψαν τὰς καπνοσύριγγας αὐτῶν. Αἰφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Ζεαννίνος εἰσῆλθεν.

Ὁ φύλαξ εἶχε τὸ ὕψος αὐστηρὸν καὶ τραχύ. Ἦν δὲ ἰσχυρότερος καὶ μάλλον καταβεβλημένος.

Ἐνδόμυχος θλίψις κατεβίβρωσκεν αὐτόν.

Δὲν ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ἄλλοτε φίλους του καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τείνῃ αὐτῷ τὴν ἰδικήν του.

— Καλὴ ἐσπέρα, εἶπε.

Καὶ πάραυτα δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς προσέθηκε:

— Πῶς εἶναι ἡ μητέρα;

— Κακά.

— Εἰμπορὼ νὰ τὴν ἴδω;

— Βέβαια. Πήγαινε.

Ἀνῆψε τότε λαμπτήρα ὁ φύλαξ καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Οἱ ἄλλοι ἐξηκολοῦθον νὰ καπνίζωσι.

— Βλέπετε, παπᾶ μου, εἶπεν ὁ Κορεντίνος μετὰ πικρίας. Καὶ ὁ Σακκορράφας ἀκόμη, τὸν ὁποῖον ἀνεστήσαμεν, δὲν μᾶς δίδει πλέον τὸ χέρι.

Καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του.

Ὁ ἱερεὺς ἔπιεν ὀλίγην ρακήν.

— Αἱ κρίσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς, εἶπε μεθ' ὅψους ἐπισήμου.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ζεαννίνος κατήλθε.

— Ἡ δεσποσύνη νυμφεύεται, εἶπε.

— Τὸ γνωρίζομεν, ἐτονθόρυσεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἀ!

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει.

— Κορεντίνε! εἶπεν ὁ φύλαξ νεύων αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Κερανδάλ ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε τὸν Ζεαννίνον ἔξω.

— Καλὴν νύκτα, εἶπεν ὁ φύλαξ.

Εἰς τὴν ἐξώθυραν ὁ Σακκορράφας ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν γραμματίον.

— Μία ἐπιστολή, εἶπεν. Εἶναι ἀπὸ τὴν δεσποσύνην.

Σκότος βαθὺ ἐπεκράτει· ἀνευ τούτου θὰ ἔβλεπεν ὁ φύλαξ τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ φίλον ὠχρίωντα.

— Καλὴν νύκτα, Κορεντίνε, εἶπεν ἀπερχόμενος.

[Ἐπεται συνέχεια].